

Ханъ Крумъ навъси чело :

— Още друго нѣщо не каза ли пленника ?

— Разказва, великий хане. Помнятъ битката ни при Върбишкия проходъ. Знаятъ за сѣдбата на Никифора. „По-рано българитѣ, — казвалъ ромейския стратегъ, — българитѣ спечелиха победата, понеже ни нападнаха и заградиха въ непристъпни мѣста въ планината, но тукъ, въ полето, ние ще ги победимъ. И безъ това, нашата войска е по-голяма . . .“

Ханъ Крумъ се усмихна и потри чело съ рѣка :

— Тѣй е, кавхане. И на мене ми дотегна да чакамъ битката. Цѣли петнадесетъ дни не стоятъ ли войскитѣ ни въ тѣя планински възвишения. Насъ чакатъ да ги нападнемъ. Да излѣземъ ние въ полето, ние да почнемъ битката. Не, така не бива. Ще бжде разгроменъ онзи, който вземе прѣвъ почина за битката. Азъ съмъ съ здрави нерви и войската ми е дисциплинирана. Зная, че ние търпимъ голѣми изпитания. Горещината ни измъчва, неудобствата сѣ голѣми, но този, който ни нападне сега, ще бжде ударенъ жестоко. Нека тѣ изгубятъ търпение, нека войскитѣ на Рангави го принудятъ да премине въ сражение. Тогава ще му докажемъ отново какво е българска сила и

какъ се разгромява многобройната му войска отъ малкото ми храбреци.

По това време въ вражеския станъ изсвириха бойни рогове. Чува се високо бойни команди, задрънчаха орѣжия, затропаха коне, блѣснаха мечове. Ромейскитѣ войски нападаха.

По челото на ханъ Крумъ премина облакъ. Той сви плесници и стисна своя широкъ мечъ на бедротото си. Сетне хвърли орловъ погледъ къмъ готвещитѣ се за нападение ромеи и даде гласна заповѣдь :

— Нашитѣ стрелци да изчакатъ вражескитѣ конници отблизко! Свирете тревога за бой. Нѣма да се спуска моята конница, докато не дамъ знакъ. Зная азъ, че искатъ да ме увлѣкатъ въ полето, но сега това нѣма да стане. Врагътъ се бие не само съ мечъ . . .

И боятъ настѣпи съ страшна сила. Многобройната конница на ромейтѣ нападна българскитѣ войски, но тукъ въ планинскитѣ възвишения тя бѣ изчакана отъ търпеливитѣ стрелци, които щомъ бѣха наближени, изсипаха градъ отъ стрели върху тѣхъ. Сетне като оси засвѣткаха тежкитѣ мечове на пешацитѣ, замѣтаха се дългитѣ копия, размахаха се тежкитѣ боздугани. Първата колона бѣ съсипана. Дойде втора, трета, четвърта. И тѣ бѣха унищожени,

